

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (трети разширен състав)

27 февруари 1997 година*

„Държавни помощи – Публично предприятие – Комбинирано прилагане на членове 92 и 90, параграф 2 от Договора за ЕО – Допълнителни разходи, произтичащи от изпълнение на конкретни задачи, възложени на публично предприятие - Конкурентни дейности”

По дело T-106/95

Fédération Française des Sociétés d'Assurances (FFSA), сдружение, учредено съгласно френското право, установено в Париж,

Union des Sociétés Étrangères d'Assurances (USEA), сдружение, учредено съгласно френското право, установено в Париж,

Groupe des Assurances Mutuelles Agricoles (Groupama), сдружение, учредено съгласно френското право, установено в Noisy-le-Grand (Франция),

Fédération Nationale des Syndicats d'Agents Généraux d'Assurances (FNSAGA), сдружение, учредено съгласно френското право, установено в Париж,

Fédération Française des Courtiers d'Assurances et de Réassurances (FCA), сдружение, учредено съгласно френското право, установено в Париж,

Bureau International des Producteurs d'Assurances et de Réassurances (BIPAR), сдружение, учредено съгласно френското право, установено в Париж,

за които се явяват г-жа Dominique Voillemot и г-жа Marie-Pia Hutin, от Адвокатската колегия на Париж, със съдебен адрес в Люксембург – кантората на адв. Jacques Loesch, 11 Rue Goethe,

ищци,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н Gérard Rozet, правен съветник, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург – кантората на Carlos Gómez de la Cruz, от нейната правна служба, Wagner Centre, Kirchberg,

ответник,

подпомагана от

Френската република, за която се явява от г-жа Catherine de Salins, заместник-директор в Дирекцията по правни въпроси в Министерството на външните работи, и

* Език на производството: френски.

г-н Jean-Marc Belorgey, специален съветник в същата дирекция, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург – френското посолство, 9 Boulevard du Prince Henri,

и

La Poste, публичноправно юридическо лице, установено в Boulogne-Billancourt (Франция), за което се явява адв. Hervé Lehman, от Адвокатска колегия, Париж, със съдебен адрес в Люксембург – кантората на Aloyse May, 31 Grand-Rue,

встъпили страни,

с предмет иск за отмяна на Решение на Комисията от 8 февруари 1995 г., съобщено на ищците с писмо от 21 февруари 1995 г., свързано с процедура за прилагане на член 93 от Договора за ЕО (Държавни помощи NN 135/92: конкурентни дейности на Френските пощи), публикувано в *Официален вестник на Европейските общности* на 7 октомври 1995 г. (ОВ С 262, стр. 11),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(трети разширен състав),

в състав: г-н В. Vesterdorf, председател, г-н С.Р. Briët, Р. Lindh, г-н А. Potocki и г-н J.D. Cooke, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 8 октомври 1996 г.,

постанови настоящото

Решение

Фактическа обстановка

1. На 11 април 1990 г. френското правителство е внесло в Assemblée Nationale (Народното събрание) проектозакон за принципите и основните мерки на реформа на пощенските и далекосъобщителните услуги.

2. На 4 май 1990 г., трима от ищците по настоящото дело, Fédération Française des Sociétés d'Assurance (FFSA), заедно с Union des Sociétés Étrangères d'Assurances (USEA) и Groupe des Assurances Mutuelles Agricoles (Groupama), три сдружения, представляващи застрахователните предприятия, са подали жалба до Комисията срещу този проектозакон с мотива, че той води до нарушение на конкуренцията в застрахователния сектор в нарушение на членове 85, 86 и 92 от Договора за ЕО (пнататък „Договора“).

3. В своята жалба ищците са посочили, по-специално, че френската държава възнамерява да предостави в нарушение на член 92 от Договора държавни помощи

на Френските пощи, La Poste, под формата на данъчни облекчения. Според ищците, незаконните държавни помощи е трябвало да се предоставят под формата на следните привилегии: специална данъчна уредба, според която La Poste до 1 януари 1994 г. би подлежало, по отношение на дейностите, които ще му се прехвърлят, само на данъци и такси, събирани от държавата към датата на публикуване на закона; прилагане, считано от 1 януари 1994 г., на данък върху заплатите в размер на 4,25 % наместо средната ставка от приблизително 10 %, приложима към застрахователните дружества; 85-процентно намаление на основата на оценката за облагане с местни данъци и прилагане на претегляне във връзка с общинските данъчни ставки. Ищците твърдят по-нататък, че бъдещото безвъзмездно прехвърляне на La Poste на недвижима и движима собственост, данъчните освобождавания за застрахователни услуги, както и други преки и косвени „скрити“ помощи, също така противоречат на член 92 от Договора.

4. На 2 юли 1990 г. е приет Закон № 90-568 за организацията на обществените пощенски и телекомуникационни услуги, обнародван в Journal Officiel de la République Française („JORF“) от 8 юли 1990 г. (по-нататък „Законът от 1990 г.“). Съгласно член 1 от Закона от 1990 г., La Poste се преобразува, считано от 1 януари 1991 г. в публичноправно юридическо лице под ръководството на министъра за пощите и далекосъобщенията.

5. Член 2 от Закона от 1990 г. гласи, че сред функциите, възложени на La Poste е и тази за предлагане на „услуги, свързани с плащане и превод на средства, инвестиционни и спестовни продукти, управление на активи, жилищни заеми и всички видове застрахователни продукти“. Член 7 предвижда, че La Poste „разполага с правомощието да извършва във Франция и в чужбина всички дейности, пряко или косвено свързани с нейния предмет. За тази цел и съгласно условията, предвидени в неговия мандат, може да създава дъщерни дружества и да поема дялове в дружества, групи или органи със свързан или допълващ предмет“. На последно място, член 21 от закона от 1990 г. предвижда, по-специално, че „основата на оценката (в областта на облагането с местни данъци) на La Poste се намалява с 85 % в резултат на ограниченията, наложени на оператора за обслужване на цялата национална територия и за участие в регионалното развитие“.

6. След завеждането на жалбата, жалбоподателите и Комисията са разменили кореспонденция. С писмо от 2 август 1990 г., по-специално, Комисията е уведомила жалбоподателите, че според нея, извършването на застрахователни дейности следва да бъде регулирано от същите условия, които са наложени на частните застрахователни предприятия, и че публичноправният статус, за разлика от статуса на частно предприятие, не може да засяга правото на получаване на държавни помощи, независимо дали преки или косвени.

7. На 12 декември 1990 г., Bureau International des Producteurs d'Assurances et de Réassurances (BIPAR), Fédération Nationale des Syndicats d'Agents Généraux d'Assurances (FNSAGA) и Fédération Française des Courtiers d'Assurances et de Réassurances (FCA) са завели жалба пред Комисията относно помощите, които, според тях, са били предоставени на La Poste със Закона от 1990 г.

8. С писмо от 18 февруари 1992 г. Комисията е уведомила жалбоподателите, че тя е поискала от френските органи да направят някои изменения в Закона от 1990 г., за да се осигури неговата съвместимост с правото на Общността.

9. На 23 септември 1992 г. се е провела среща между Комисията и жалбоподателите. С писмо от 5 октомври 1992 г. жалбоподателите VIPAR, FNSAGA и FCA са подали становища относно данъчните облекчения, предоставени на La Poste. С писмо от 3 ноември 1992 г. жалбоподателите FFSA, Groupama и USEA са подали допълнителни становища, и по-специално са оттеглили своите жалби относно временното освобождаване от корпоративния данък, с което се е ползвала La Poste, и безвъзмездното предоставяне на недвижима и движима държавна собственост.

10. С писмо от 29 март 1994 г. Комисията е информирала жалбоподателите, че по отношение на намалената ставка на данъка върху заплатата, което беше едно от оплакванията, насочено срещу Закона от 1990 г., френските органи са й съобщили, че по силата на Закон № 93-1352 от 30 декември 1993 г. публикуван в JORF от 31 декември 1993 г., La Poste ще бъде оценявано по общата ставка, считано от 1 септември 1994 г.

11. С писмо от 7 юни 1994 г. жалбоподателите са уточнили обхвата на своята жалба. По-специално, те са оттеглили жалбата относно прилагането на намалени ставки на данъка върху заплатите с оглед на факта, че член 42 от Финансовия закон за 1994 г., считано от 1 септември 1994 г., е отменил данъчното облекчение, с което се е ползвала La Poste в това отношение. Жалбоподателите са препотвърдили останалите оплаквания, подадени по-рано, включително оплакването относно условията за използване за търговска цел на документи, съхранявани с публичноправна цел.

12. С писмо от 26 декември 1994 г. ищците FFSA, Groupama и USEA са призовали Комисията „да заеме окончателна позиция по мерките, които трябва да се предприемат по (тяхната) жалба по отношение на следните два въпроса: нарушенията на членове 85 и 86 (...), продължаващото нарушение на член 92, а именно – намаленията, с които се ползва La Poste по отношение на облагането с местни данъци”.

13. С писмо от 21 февруари 1995 г. Комисията е уведомила френското правителство, че тя е решила на 8 февруари 1995 г. да не третира данъчното облекчение, с което La Poste може да се ползва по силата на член 21 от закона от 1990 г., в размер на 1,196 милиарда FRF през 1994 г., като държавни помощи по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора (Решение, публикувано в *Официален вестник на Европейските общности* от 7 октомври 1995 г. (Държавни помощи NN 135/92, Франция), ОВ 1995 г. С 262, стр. 11, по-нататък „оспорваното решение”).

14. Тъй като писмото на жалбоподателите за формално уведомяване също така се е позовавало на нарушение на членове 85 и 86 от Договора, Комисията е отговорила, че тя си запазва правото да приеме съответни мерки във връзка с тези разпоредби като отделен въпрос.

15. С писмо от 21 февруари 1995 г. Комисията е изпратила копие на оспорваното решение на жалбоподателите FFSA, Groupama и USEA с информативна цел.

Оспорваното решение

16. По отношение на правното характеризирание на въпросните държавни мерки в контекста на приложимите правила относно държавните помощи, оспорваното решение е формулирано, както следва:

„След проверката на събраните данни по случая могат да се направят следните заключения в светлината на съдържанието на член 90, параграф 2 и член 92, параграф 1 от Договора:

Намаляването на основата на оценката за целите на облагането с местни данъци (предвидено в член 21 от Закона от 1990 г.) представлява очевидна финансова привилегия за пощенската администрация (La Poste); за да може да отговаря на условията за дерогирането, предвидено в член 90, параграф 2, тази привилегия не трябва да надхвърля необходимото за пощенската администрация да изпълнява своите публичноправни задачи; т.е. правото на Общността изисква тази привилегия да не облагодетелства конкурентните дейности на публичния оператор.

Според френските органи, данъчното облекчение е по-малко от икономическата тежест на ограниченията, свързани с извършването на обществени услуги, като например: задължението за осигуряване на присъствие на цялата територия и загуби по редица пощенски услуги, наложени с мандата на пощенската администрация (...).

За да се отчетат привилегиите, с които се ползват конкурентните услуги на пощенската администрация, и в резултат на съществуването на пощенска мрежа в селските райони, допълнителният разход от 2,782 милиарда FRF, съобщен от френските органи, следва обаче да бъде намален с процент, равен на дела на конкурентните услуги в оборота на пощенската администрация. В това отношение френските органи смятат, че всички конкурентни дейности (...) не следва да бъдат включени в оборота за конкурентния сектор, понеже, наред с другото, управлението на сметките на държавата се заплаща само на основата на единна данъчна ставка, а доставката на вестници и периодични издания се заплаща само отчасти от издателите и от държавата. Независимо от това, подробностите, предоставени от френските органи сочат на това, че пощенската администрация ще изгради аналитична счетоводна система през референтния период на споразумението с държавата, обхващащ периода 1995 – 1997 г. Понастоящем, допълнителните разходи, свързани с извършването на обществени услуги, се изчисляват върху всички пощенски услуги, тъй като те са свързани със задължението за поддържане на универсално присъствие в цялата страна, а не на различни видове пощенски дейности. Едни и същи пощенски станции и персонал са призовани да предоставят услуги в обществен интерес и конкурентни услуги. В допълнение към това, разграничението между обществените услуги и конкурентните услуги зависи от националната правна рамка и пощенският сектор все още не подлежи на единни разпоредби на нивото на Общността.

Тъй като аналитичната счетоводна система на пощенската администрация все още не е напълно изградена и като се вземе предвид липсата на критерии на Общността за определяне на естеството на различните дейности, изглежда целесъобразно да не се прави удържане от общите пощенски приспадани доходи, които могат да бъдат приписани на тези конкурентни дейности.

Следователно референтната стойност, която трябва да бъде използвана е 34,7 % от оборота, което отговаря на всички конкурентни дейности. Следователно допълнителните разходи за извършване на обществени услуги (2,782 милиарда FRF), намалени с коефициент от 34,7 % (частта на оборота, отговаряща на конкурентните дейности) могат да бъдат определени на 1,82 милиарда FRF (същата операция приложена към изчисления от външния консултант минимум от 2,02 милиарда FRF води до оборот от 1,32милиарда FRF).

(Тези) суми (както и изчисления минимум) (са) по-високи от данъчното облекчение за пощенската администрация (1,196 милиарда FRF), което следователно не надхвърля допустимото за извършване на задачите в обществен интерес, които пощенската администрация е задължена да предприема в качеството си на публичен оператор. Съответно, няма основания да се направи заключение, че е налице прехвърляне на средства от държавата на конкурентните дейности на пощенската администрация. По такъв начин по силата на член 90, параграф 2 въпросните мерки не съставляват държавни помощи по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора за ЕО.

Като взе предвид изложеното по-горе, Комисията реши да не разглежда въпросните разпоредби като държавни помощи по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора за ЕО.”

17. Що се отнася до допълнителните разходи, свързани със задълженията за извършване на обществени услуги на, а именно – обслужване на цялата национална територия и участие в регионалното развитие, са били извършени две проучвания, едното - от самата La Poste, а другото - от външни консултанти ..

18. По отношение на проучването на допълнителните разходи, извършено от La Poste, оспорваното решение гласи, че:

„Пощенската администрация е извършила анализ на всички пощенски станции в (...) Средиземноморския регион. Разходите на пощенските станции са били анализирани *per stratum* , концепция, която позволява тяхното класифициране според размера на застроената площ и броя на доставките. След това разходите на пощенските станции *per stratum* са били екстраполирани за цяла Франция на основата на основата на броя на пощенските станции *per stratum* и средните разходи *per stratum* на пощенска станция в Средиземноморския регион. Избраната извадка (...) е включвала градски райони и разпръснати селски райони. На последно място, било е направено сравнение с разходите на национално равнище с цел потвърждаване на надеждността на анализа.

Като е оставил настрана пощенските станции в „трудните” градски райони и промишлените райони в упадък, анализът е акцентирал на селските пощенски станции. Тези пощенски станции включват станции за доставка в общини с население под 2000 жители; селски пощенски станции, както и трето- и четвърто разредни пощенски станции, които не извършват услуги за доставки в общини с население под 2000 жители.”

19. Проучването е направило заключение, че допълнителните разходи, свързани с извършването на публични услуги, са били 2,782 милиарда FRF.

20. По отношение на проучването, извършено от външни консултанти, оспорваното решение гласи, че:

„Изпълнението на всяка пощенска станция се оценява, като се използва разликата в маржа на печалбата. За всяка пощенска станция са обособени три основни дейности: изходяща поща (...), входяща поща (...), и финансови услуги (...). За всяка дейност, разликата в изпълнението се измерва по отношение на обработени пратки или обслужени сметки на основата на разликата между маржа за отделната пощенска станция и средния марж на национално равнище: когато изпълнението е отрицателно, има допълнителни разходи; в противен случай има положителен принос.

Допълнителните разходи се измерват на равнище област (кантон). Според последните изследване на DATAR (Délégation à l'Aménagement du Territoire et à l'Action Régionale), кантонът е най-подходящото равнище, на което може да се оцени териториалното въздействие. Поради това допълнителните разходи, свързани с териториални задачи (селски райони, промишлени райони в упадък), се измерват на това равнище. Изпълнението на кантона е сумата от приноса, измерен на равнище отделна пощенска станция, а не само сумата на пощенските станции, които работят на загуба.

(...)”.

21. Средният марж за страната е бил установен чрез включване на: 1) средните приходи (поща по пратки и финансови приходи, с изключение на застраховане, по сметка), 2) средни разходи на пратка (за дейностите за изходяща поща и входяща поща в пощенските станции и за разпределящите/препращащите външни пощенски станции) и 3) средните разходи на сметка (за дейностите за финансови услуги в пощенските станции и препращащите външни пощенски станции).

22. По отношение на приноса на всяка пощенска станция, изследването е изчислило за всяка дейност брутния марж, като е отчетло 1) действителните данни за всички дейности в пощенската станция the actual data for all activities in the post office (услуги, предоставяни на гише, счетоводни услуги, доставки), разбити по входяща поща, изходяща поща и финансови услуги, и 2) данните от националната референтна система за другите дейности (за входяща поща: средните приходи, намалени със средните разходи за изходяща поща и за разпределяне/препращане; за изходяща поща: разходите за разпределяне/препращане за входяща поща; за финансовите услуги: разходите за обработка извън пощенската станция).

23. След това брутният марж е бил сравняван със средния брутен марж за страната като цяло. Според оспореното решение, разликата представлява изпълнението на пощенската станция, характерно за всичко извършвано в нея. След това допълнителните разходи са екстраполирани за цяла Франция.

24. В своето изследване външните консултанти са стигнали до заключението, че общите допълнителни разходи за селските райони са били F 4,86 милиарда FRF, от които се приспадат 2,84 милиарда FRF, отговарящи на допълнителните разходи за доставка, което води до ефективни допълнителни разходи от 2,02 милиарда FRF.

Като се вземат предвид допълнителните разходи на пощенските станции в „трудните“ градски райони и промишлените райони в упадък, общите допълнителни разходи възлизат на 2,83 милиарда FRF.

Процедура и търсени форми на решение от страните

25. С искова молба, заведена в регистъра на Съда на 24 април 1995 г., ищите са завели настоящото дело.

26. С молба, заведена в регистъра на Съда на 25 септември 1995 г., Френската република е поискала да бъде допусната като встъпваща страна в полза на Комисията. С Определение от 24 октомври 1995 г. председателят на трети разширен състав на Съда е допуснал встъпването на френското.

27. С молба, заведена в секретариата на Съда на 29 септември 1995 г., La Poste е поискало да бъде допуснато като встъпваща страна в полза на Комисията. С Определение от 24 октомври 1995 г. председателят на трети разширен състав на Съда е допуснал La Poste да встъпи като подпомагаща страна.

28. След изслушването на доклада на съдията докладчик, Съдът (трети разширен състав) е решил да открие процедура, без да предприема мерки за събиране на сведения. Съдът обаче е приел мерки за организиране на процедура, с която от ответника е поискано с писмо от 25 септември 1996 г. да отговори на някои въпроси писмено и устно. Комисията е отговорила на това основание.

29. Страните са представили устни становища и са отговорили на въпросите на Съда по време на изслушването на 8 октомври 1996 г.

30. Ищите твърдят, че Съдът следва:

- да отмени оспорваното решение;
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

31. Комисията твърди, че Съдът следва:

- да отхвърли иска;
- да осъди ищите да заплатят съдебните разноски

32. Френската република, встъпила страна, твърди, че Съдът следва:

- да отхвърли иска;
- да осъди ищите да заплатят съдебните разноски.

33. La Poste, като встъпила страна, твърди, че Съдът следва:

- да отхвърли иска;

- да осъди ищите да заплатят съдебните разноските по встъпването в производството.

Относно предмета на спора

34. На първо място е необходимо да се определи предметът на спора, тъй като в своя първоначален иск и отново по време на изслушването, ищите са се позовали на редица привилегии, за които се твърди, че са предоставени на La Poste и които Комисията не е разгледала в оспорваното решение.

35. Според документите, представени пред Съда, след подаването на жалби до Комисията, обръщащи вниманието на Комисията на редица привилегии, за които се твърди, че са били предоставени на La Poste, които те считат за държавни помощи по смисъла на член 92 от Договора (вж. точка 3 по-горе), ищите са призовали Комисията с писмо от 26 декември 1994 г. „да заеме окончателна позиция по отношение на мерките, които следва да бъдат предприети по (тяхната) жалба по два въпроса: нарушенията на членове 85 и 86 (...), продължаващото нарушение на член 92, а именно – намаленията, с които се ползва La Poste по отношение на облагането с местни данъци”.

36. В това отношение следва да бъде отбелязано също така, че преди да изпратят своето писмо за формално уведомление, ищите, с писмо от 3 ноември 1992 г. първо са оттеглили своята жалба относно временното освобождаване от корпоративен данък, с което се е ползвала La Poste, и своята жалба относно безвъзмездното предоставяне на недвижима и движима собственост, а след това, с писмо от 7 юни 1994 г., своята жалба, свързана с прилагането на намалена ставка на данък върху заплатите, с оглед на факта, че член 42 от Финансовия закон от 1994 г. е отменил това данъчно облекчение, считано от 1 септември 1994 г.

37. Като е взела предвид писмото за формално уведомление, Комисията е разгледала само жалбата относно намаляването на облагането с местни данъци, предвидено в член 21 от Закона от 1990 г., за да установи, дали привилегията, предоставена на La Poste е била съвместима с разпоредбите на Договора относно държавните помощи. От оспорваното решение е видно, че Комисията е запазила правото да разгледа въпроса за възможно нарушение на членове 85 и 86 в отделен случай (вж. точка 14 по-горе).

38. Съответно, Съдът счита, че Комисията е действала правилно в оспорваното решение, като се е ограничила своето разследване до въпроса, дали 85-процентното намаление на основата на оценката за целите на облагането с местни данъци, предвидено в член 21 от Закона от 1990 г. по отношение на La Poste, е съвместимо с правилата относно държавните помощи. Комисията основателно е преценила, че ищите са изоставили своите жалби, свързани с други привилегии, за които се твърди, че са предоставени на La Poste.

39. Следователно, жалби извън тази, свързана с намаляването на данъка, предвидено в член 21 от Закона от 1990 г., следва да се считат като нямащи отношение към настоящото производство. Следователно Първоинстанционният съд няма да разглежда тези жалби.

40. Следователно настоящото производство има за цел постигане отмяна на оспорваното решение само доколкото с него се установява, че предоставянето на La Poste на намаление на основата за оценка за целите на облагането с местни данъци по член 21 от Закона от 1990 г. не представлява държавни помощи по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора (вж. точка 13).

Правни основания и аргументи на страните

41. Ищците представят на практика четири правни основания в подкрепа на своя иск. С първото правно основание се твърди, че има нарушения на правото на защита, тъй като Комисията не е съобщила на ищците кореспонденцията, упомената в оспорваното решение, която тя е разменила с френското правителство по време на административната процедура. С второто правно основание се твърди, че има нарушение на задължението за посочване на мотиви на оспорваното решение. Третото правно основание е, че Комисията е извършила грешка при оценката, тъй като тя е използвала неподходящ метод за оценяване на допълнителните разходи, свързани със задълженията на La Poste за извършване на обществени услуги. На последно място, със своето четвърто правно основание, ищците твърдят, че има нарушение на членове 92 и 90, параграф 2 от Договора. Това основание е от две части:

(i) че член 90, параграф 2 не позволява въпросното данъчно облекчение да бъде извадено от обхвата на забраната, предвидена в член 92; и

(ii) че Комисията не е оценила въздействието на данъчното облекчение върху конкуренцията.

1. Първо правно основание: нарушение на правата на защита

Допустимост на правното основание

Аргументи на страните

42. Комисията твърди, че това правно основание е недопустимо с оглед на това, че противно на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, то е било представено едва в отговора. Освен това, според нея, това правно основание не може да бъде разглеждано като въпрос на обществена политика.

43. Ищците считат, че това възражение за недопустимост следва да бъде отхвърлено, понеже, според тях, Съдът би следвало не само да отхвърли прекомерен формализъм (Решение на Първоинстанционния съд по дело T-167/89 De Rijk/Комисия, Recueil, стр. II-91), но също така да повдигне по собствена инициатива всеки въпрос, представляващ обществен интерес (Решение на Първоинстанционния съд по дело T-16/90 Panagiotopoulou/Парламент, Recueil, стр. II-89).

44. Френското правителство отбелязва, че не са се появили нови правни или фактически обстоятелства, които да оправдаят предоставянето на правното основание по време на етапа на отговор.

45. Встъпилата страна, La Poste, на практика се съгласява с аргумента на Комисията. По отношение на недопускането на нови правни основания по време на производството, тя се позовава също така на Решението на Съда на Европейските общности по дело С-52/90 Комисия/Дания, Recueil, стр. I-2187) и на Решението на Първоинстанционния съд по дело T-16/91 Rendo и други/Комисия, Recueil, стр. II-2417). С оглед на това, че писмата, за които се твърди, че не са им били съобщени, са били посочени в оспорваното решение, ищците не са били възпрепятствани да повдигнат това правно основание в исковата молба.

Съображения на Съда

46. Съдът установява, че това правно основание е повдигнато за първи път в отговора.

47. Член 48, параграф 2 от Процедурния правилник предвижда, че в хода на производството не могат да се въвеждат нови правни основания, освен ако те не почиват върху правни или фактически обстоятелства, установени в хода на производството.

48. В настоящия случай няма нови обстоятелства, които са установени в хода на производството, които да оправдаят късното представяне на това правно основание. Цитираната кореспонденция е посочена в оспорваното решение. Следователно ищците не са били възпрепятствани да повдигнат правното основание в първоначалната искова молба. Следователно съгласно член 48, параграф 2 от Процедурния правилник, те не могат да повдигат правното основание по време на фазата да отговорите.

49. Освен това Съдът не счита за необходимо, при обстоятелствата по настоящото дело, да повдига този въпрос по собствена инициатива. Следователно това правно основание следва да бъде отхвърлено като недопустимо.

2. Второ правно основание: недостатъчна мотивировка

Допустимост на правното основание

Аргументи на страните

50. Комисията твърди, че това правно основание също така е недопустимо на основание на това, че то е било повдигнато само в отговора. Комисията поддържа тезата, че Решението от 28 септември 1995 г. по дело T-95/94 Sytraval and Brink's France/Комисия, Recueil, стр. II-2651, на което се позовават ищците в своя отговор, постановено от Съда след завеждането на делото и понастоящем обжалвано пред Съда на Европейските общности по дело С-367/95 Р, във всеки случай не може да представлява ново обстоятелство по смисъла на член 48 от Процедурния правилник (Решение на Съда на Европейските общности по дело С-403/85, Rev Ferrandi/Комисия, Recueil, стр. I-1215).

51. Ищците считат, че това възражение за недопустимост трябва да бъде отхвърлено на основание на това, че тяхното правно основание повдига въпрос от обществен интерес. Те твърдят също така, че Решението по делото Sytraval and Brink's

Франция/Комисия, трябва да бъде разглеждано като ново обстоятелство, което позволява повдигането на правно основание. Те отново излагат своите аргументи, изложени в точка 43.

52. Френското правителство се съгласява на практика аргументите на Комисията.

53. Подпомагащата страна, La Poste, също така се съгласява с аргументите на Комисията. Тя освен това твърди, че правно основание може да бъде основано на фактически или правни обстоятелства, които са станали известни по време на производството и се позовава по-нататък на решенията, посочени в точка 45.

Заклучения на Съда

54. Както Съдът е посочил в точка 47 по-горе, нови правни искания не могат да бъде представени в хода на производството, освен ако те не са основани на правни или фактически обстоятелства, които са се станали известни по време на производството.

55. Тъй като това правно основание е повдигнато за първи път в отговора, възниква въпросът, дали ищците могат, както те твърдят, да се позовават на Решението по делото Sytraval and Brink's Франция/Комисия, като представляващо ново правно или фактическо обстоятелство по смисъла на член 48, параграф 2 от Процедурния правилник.

56. Според ищците, това решение, което е обявено след завеждането на техния иск, е разширило в две насоки задължението на Комисията да изложи мотивите в резултат на възражение на държавни помощи от страна на дадено лице. Първо, при дадените обстоятелства мотивите на Комисията не са достатъчни да подкрепят заключението, че мярката на държавата, срещу която възразяват ищците, не представлява държавни помощи по смисъла на член 92 от Договора. Второ, те твърдят, че Комисията не е изпълнила задължението си да се консултира с жалбоподателите, което, според тях, е нейно задължение, когато за да осигури достатъчни основания за своята оценка, тя трябва да установи позицията на жалбоподателя по въпроси, които тя е установила в хода на своето разследване.

57. Съдът установява, че на Решението по делото Sytraval and Brink's Франция/Комисия, не може да се прави позоваване като на ново обстоятелство по смисъла на член 48, параграф 2, тъй като това решение дава само тълкуване *ex tunc* и по принцип относно обхвата на задължението на институциите на Общността за посочване на мотиви. Съгласно съдебната практика, решение, с което само се потвърждава закон, който по принцип е известен на ищеца към момента на завеждането на делото, не може да се счита за ново обстоятелство, което да позволи повдигането на ново правно основание (Решение на Съда от 1 април 1982 г. по дело 11/81 Dürbeck/Комисия, Recueil, стр. 1251, точка 17).

58. Това се поддържа и от Решението по делото Ferrandi/Комисия, на което се позовава Комисията. В иск за преразглеждане на Решение на Съда, същият е постановил, че решение на Първоинстанционния съд, което е постановено междуременно и в което се съдържа правно определение във връзка с факти, които могат да бъдат характеризирани като нови, само по себе си не може да представлява ново фактическо обстоятелство.

59. Във всеки случай, ищите не са били възпрепятствани поради незнание на фактите да повдигнат правното основание с първоначалната искова молба.

60. Следователно ищите нямат право да повдигат основанията за първи път в отговора.

61. Съответно правното основание е недопустимо.

62. Вярно е, че с оглед на общата значимост на задължението на институциите на Общността по член 190 от Договора за посочване на мотивите на решения, които са взети при упражняване на техните правомощия, Съдът би могъл да повдигне този въпрос по собствена инициатива, тъй като той е свързан с въпрос на обществената политика (Решение на Първоинстанционния съд от 28 януари 1992 г. по дело T-45/90 *Spreybroeck/Парламент, Recueil*, стр. II-33, точка 89). Независимо от това, с оглед на обстоятелствата по настоящото дело, Съдът счита, че това не е необходимо.

3. По трето и четвърто правно основание: относно основателността на оспорваното решение

63. Преди да разгледа, дали правните основания във връзка със същността на оспорваното решение са основателни, е необходимо да бъде разгледан основният обхват на решението.

64. Комисията е решила да не разглежда въпросното данъчно облекчение като държавни помощи по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора на основание на това, че размерът на облекчението не превишава необходимото за гарантиране на изпълнението на обществените задължения, възложени на La Poste като публичен оператор. Данъчното облекчение е било оценено като по-малко от допълнителните разходи, възникнали в ограниченията за обслужване на цялата национална територия, които се състоят по-специално в предоставяне на пощенски услуги в селските райони и участие в регионалното развитие (по-нататък „допълнителните разходи за извършване на обществени услуги”).

65. За да достигне до това заключение, Комисията е изхождала на практика от три предпоставки. Първо, La Poste е публично предприятие, на което е поверено оперирането на услуга от общ икономически интерес по смисъла на член 90, параграф 2 от Договора. Второ, задълженията за извършване на обществени услуги, предвидени във френското законодателство и политиката на френското правителство в областта на регионалното планиране, поражда допълнителни разходи за La Poste. Трето, по силата на член 90, параграф 2 от Договора, предоставянето на данъчни облекчения с цел компенсиране на тези допълнителни разходи не се обхваща от член 92, параграф 1 от Договора и поради това е допустимо, при условие че размерът на помощите никога не надхвърля размера на допълнителните разходи.

66. По отношение на първата предпоставка, безспорно е, че на La Poste е поверено оперирането на услуга от общ икономически интерес по смисъла на член 90, параграф 2 от Договора.

67. Съгласно член 2 от Закона от 1990 г., задълженията на La Poste са „за предоставяне, във вътрешните и международните отношения, обществени пощенски услуги във всичките форми и услугата за разнасяне и доставка на вестници и периодични издания, по отношение на което се прилагат специалните правила, предвидени в Code des Postes et Télécommunications”. Трябва отново да бъде повторено, че обществените пощенски услуги се състоят в задължението за събиране, разнасяне и разпределение на пощата от името на всички ползватели на територията на държава-членка, при единни тарифи и сходни по качество условия, независимо от конкретното положение или степента на икономическа рентабилност на всяка отделна операция (вж.Решение на Съда от 19 май 1993 г. по дело C-320/91, Corbeau, Recueil, стр. I-2533, точка 15).

68. По отношение на задълженията от общ икономически интерес, които са поверени на La Poste, следва да бъде отбелязано, че към съответния момент те са били регламентирани по-специално в Закона от 1990 г. и в спецификациите на La Poste, одобрени с Постановление № 90-1214 от 29 декември 1990 г., публикувано в JORF от 30 декември 1990 г.

69. Член 8 от Закона от 1990 г. предвижда, че със спецификациите се определят правата и задълженията на La Poste, общата рамка на неговите дейности, принципите и процедурите за определяне на тарифите, както и условията за извършване на публичните услуги, които са му поверени. По-специално, спецификациите трябва да определят условията, при които La Poste „обслужва цялата национална територия; (и...) операторът участва в регионалното развитие ...”.

70. Спецификациите предвиждат, че „обществените пощенски услуги, предлагани от La Poste трябва да покриват цялата територия, като се съобразява общите тенденции на правителствената политика, по-специално по отношение на регионалното развитие” (член 3), и че „La Poste изгражда, развива и оперира на територията на цялата страна мрежа от инсталации и служби с цел предоставяне на всичките си услуги...” (член 21). На последно място, член 24 от спецификациите предвижда, че „при изготвяне на своите програми за оборудване, La Poste се съобразява с общите тенденции на политиката за регионално развитие, определена от правителството, както и факторите и целите на икономическото и социалното развитие на регионите, департаментите и общините”, и че „La Poste определя политиката си за местно присъствие след консултации със съответния préfet (префект)”.

71. Също така е видно, че като част от своята регионална политика, френското правителство, считано от края на 1991 г., е приело мерки, изискващи от La Poste да поддържа своите приемни пунктове и услуги в селските райони.

72. Тези ограничения, наложени на La Poste, състоящи се в задължението за предоставяне на услуги на територията на цялата страна и за участие в регионалното развитие, и по-специално задължението за поддържане на присъствие и на нерентабилни услуги в селските райони, трябва да бъдат разглеждани като конкретни задачи по смисъла на член 90, параграф 2 от Договора.

73. Що се отнася до другите две предпоставки, от които е изхождала Комисията, Съдът ще разгледа първо уместността на анализите, извършени от Комисията по отношение на оценката на допълнителните разходи за извършване на обществени

услуги, а след това – начина, по който тя е приложила членове 92 и 90, параграф 2 от Договора в оспорваното решение.

По третото правно основание: използваният от Комисията метод за оценка на допълнителните разходи за извършване на обществени услуги е бил неподходящ

Аргументи на страните

74. Ищите твърдят, че методът, използван от Комисията за изчисляването на допълнителните разходи за извършване на обществени услуги, който се носи от La Poste, е неподходящ. Те твърдят също така, че използваният метод е опорочен от грешки и може да доведе до надценяване на тези разходи. По отношение на понятието за обществена услуга, ищите твърдят, че в настоящия случай това се състои само в препращане на поща във всичките Ж форми и доставка на вестници и периодични издания.

75. По отношение на изследването на допълнителните разходи, извършено от самата La Poste, ищите твърдят, че вместо да сравняват разходите на селските пощенски служби във връзка със средното за страната, е следвало да се използват „разходи на възможностите”. Под „разходи на възможностите” те разбират действителните икономически разходи, които La Poste трябва да плати, за да поддържа своите нерентабилни пощенски служби, за да изпълни своите задължения за изпълнение на обществени услуги.

76. По време на изслушването ищите са посочили, че ако е бил приложен Закон № 82-213 от 2 март 1982 г. за правата и свободите на общините, департаментите и регионите, публикуван в JORF от 3 март 1982 г., с последвалите изменения и допълнения („Законът от 1982 г.”) и е било предвидено пряко договаряне по отношение на обхвата на обществените услуги между предприятията, на които е поверено изпълнението на такива услуги и съответните общини и департаменти, тези органи, чрез балансиране на необходимостта от предоставяните услуги и последвалите разходи, биха могли да проверят целесъобразността от закриването на някои нерентабилни пощенски станции.

77. Ищите твърдят, че изследването, извършено от външни консултанти и взето предвид от Комисията, съдържа надценяване на разходите поради редица причини.

78. Първо маржовете на някои пощенски станции би следвало да бъдат взети предвид само съпоставяно с „референтен марж”, под който закриването на пощенска станция е желателно за La Poste, като този референтен марж трябва да е съпоставим с упоменатите по-горе „разходи на възможностите”. По-специално, те не би следвало да бъдат свързвани със „среден марж” за страната, както това е направено в оспорваното решение. Сравняването на маржовете на някои пощенски станции със средния марж е още по-малко оправдано в случай на предприятие, което има монопол за дейности за извършване на обществени услуги

79. Второ, изследването на допълнителните разходи погрешно не отчита „външните фактори, присъщи на мрежите”, т.е. въздействието, което селските пощенски станции имат върху оперативните разходи на другите пощенски станции; върху обема на пощенския трафик; върху разходите за доставка и т.н.. Действително,

съществуването на селски пощенски станции, макар и нерентабилно, позволява да бъдат намалени оперативните разходи на другите пощенски станции.

80. Трето, ищите считат, че оценката на допълнителните разходи би следвало да бъде извършена на основата на „минимални разходи”, които всяко едно предприятие ще се стреми да постигне, а не на основата на „действителните разходи”. Според ищите, използваният метод може да насърчи разглежданите предприятия да повишат изкуствено своите разходи с цел да получат увеличена субсидия и след това да се възползват от придобитата привилегия, например, на застрахователния пазар.

81. Четвърто, ищите посочват, че допълнителните разходи са били оценени преди La Poste да навлезе в застрахователния пазар. В резултат на това тяхната оценка е прекомерна, понеже дейността на осигурителния пазар би следвало да доведе до повишаване на рентабилността на пощенските станции, а по такъв начин да намали допълнителните разходи, свързани с предоставянето на обществени услуги. Според ищите, от това следва, че всяко сравнение е недействително.

82. Като се позовават на Становище № 96-A-10 от 25 юни 1996 г. на Френския съвет по конкуренцията, свързано с основание за становище от Френската банково сдружение относно оперирането на финансовите услуги на La Poste в светлината на конкурентното право (публикувано в Bulletin Officiel de la Concurrence, de la Consommation et de la Répression des Fraudes от 3 септември 1996 г., по-нататък „становището на Съвета по конкуренцията”), ищите са заявили по време на изслушването, че финансовата дейност на La Poste съставлява приблизително две трети от всички нейни дейности. Следователно Комисията погрешно при определяне на размера на допълнителните разходи, произтичащи от предоставянето на обществени услуги, е приспаднала само 34,7 % от допълнителните разходи за всички дейности. Ако, съгласно това становище, тя беше направила това изчисление на основата на 75 %, тя би стигнала до заключение, че допълнителните разходи за извършване на обществените услуги се равняват само на 696 милиона FRF, т.е. приблизително с 500 милиона FRF по-малко от размера на въпросната помощ.

83. На последно място, тъй като ищите твърдят, че те не са били в състояние да проверят данните, на които се основават изследванията, извършвани от La Poste и външните консултанти, те искат от Съда, в съответствие с член 70 от Процедурния правилник, да разпорежи извършването на експертиза с цел определяне на това, дали използваният метод и извършените оценки са били подходящи, като ако се установи, че това не е така, да се намери алтернативен метод, с който да могат да бъдат направени правно издържани заключения.

84. Комисията поддържа, че използваният метод за оценяване на допълнителните разходи за извършване на обществени услуги, който тя е приела при упражняване на свободата си на действие по тези въпроси, е подходящ. Като се позовава на член 8 от Закона от 1990 г. и на членове 21 и 24 от спецификациите на La Poste, Комисията посочва, че включените допълнителни разходи произтичат от изпълнението на задължения от обществен интерес, изрично предвидени в тези разпоредби.

85. Тя констатира, първо, че методът, който тя е избрала е най-рационалният и най-обективният за оценка на допълнителни разходи; позоваването на „разходи на възможностите” е неподходящо, тъй като La Poste не е била в състояние да регулира

разпределението на публичните средства, които са били на нейно разположение. Второ, обратно на това, в което вярват ищците, Комисията не би следвало да изключва от изчисленията си някои действителни разходи за извършване на обществени услуги, за които се счита, че са прекалено високи, тъй като целта на член 92 не е да ограничава абсолютното равнище на разходите за извършване на обществени услуги, а да предотврати прехвърляне на средства към конкурентни дейности.

86. Трето, по отношение на жалбата, че тя е основала своите изчисления на не минималните разходи, а на действителните разходи, Комисията отговаря, че нейната роля не е да подобрява ефективността на обществените пощенски услуги във Франция.

87. Четвърто, Комисията поддържа, че, обратно на твърденията на ищците, тя е взела предвид „външните фактори, присъщи на мрежите”, тъй като тя е приспаднала косвените привилегии, които конкурентните дейности на La Poste получават в резултат на мрежата за обществени услуги.

88. Комисията повтаря отново, че целта на използвания метод е била предотвратяване увеличаването на субсидията в резултат на увеличаване на допълнителните разходи за извършване на обществени услуги да доведе до привилегии на търговските пазари. Тя обяснява, че за целите на постигането на това тя е намалила в оспорваното решение общите допълнителни разходи, направени от La Poste с процент (34,7 %), равен на частта на конкурентните услуги в нейния оборот. Това намаление позволява да се отчетат привилегиите, с които конкурентните услуги на La Poste се ползват в резултат на съществуването на селска пощенска мрежа.

89. Освен това, намалението с 34,7 % отговаря на твърдението на ищците, че допълнителните разходи са били оценени преди La Poste да навлезе в застрахователния пазар.

90. На последно място, по отношение на становището на Френския съвет по конкуренцията, на което се позовават ищците, Комисията отговаря, че направеното в становището разпределение визира дейността на пощенските станции, а не на оборота, който е бил използван като основа в оспорваното решение.

91. Френското правителство твърди, че изчисляването на допълнителните разходи, направени от La Poste в резултат на задълженията си за извършване на обществени услуги, е обосновано. То посочва, че от засегнатите пощенски станции, работещи на загуба, приблизително 58 % са разположени в общини с под 2000 жители. В повечето от тези пощенски станции, отговорното лице често е заето всеки ден малко повече от час от общо осем часа. Допълнителните разходи за това бездействие или непроизводителност може да бъде отдадено само на общата задача за поддържане на пощенски услуги в цялата страна – нерентабилно задължение за извършване на обществени услуги, което излиза извън тясното поле на обществени пощенски услуги.

92. Френското правителство след това посочва, че в продължение на години приходите на La Poste са равни на разходите. Следователно, може да бъде казано, че

средните разходи на всички пощенски станции по същество са равни на необходимото за такова балансиране. Поради това позоваването на допълнителните разходи, според него, не „завишава изкуствено“ допълнителните разходи на нерентабилните пощенски станции спрямо пощенските станции, които имат балансирани приходи и разходи. По време на изслушването френското правителство е посочило, че балансирането на приходите и разходите се постига само като се вземе предвид данъчното облекчение.

93. По отношение на жалбата, че не са отчетени „външните фактори, присъщи на мрежите“, френското правителство отговаря, че ако разходите на останалите пощенски станции, като се изключат всички нерентабилни пощенски станции, се отчитат като основа за средни разходи, тези средни разходи биха били значително по-ниски, отколкото те са в действителност дори ако се вземе предвид увеличението на разходите на останалите станции. Следователно, допълнителните разходи на нерентабилните пощенски станции неминуемо ще се повишат, което не е желано от ищите.

94. По отношение на аргумента, че референтните разходи е следвало да бъдат изчислени на основата на минималните разходи, френското правителство посочва, че що се отнася до прилагането на член 90, параграф 2 от Договора, е от значение правилното балансиране на допълнителните разходи за извършване на обществени услуги, а не абсолютната стойност на тези разходи.

95. Във всеки случай, разходите на пощенските станции, разположени в селските райони или в бедните градски райони, биха намалели в много малка степен, ако се използва такава основа на изчисленията. От друга страна, техническите и човешките ресурси на пощенските станции, разположени „в градовете“ биха могли теоретично да бъдат намалени с цел постигане на по-ниски оперативни разходи. Независимо от това, допълнителните разходи на нерентабилните пощенски станции въпреки това биха били по-високи от средното, обратно на това, което се опитват да докажат ищите.

96. В качеството си на встъпила страна, La Poste твърди, че поради своите задължения за извършване на обществени услуги, особено тези, свързани с регионалното развитие, тя е задължена да поддържа нерентабилна пощенска мрежа. Наличието на пощенски станции в селските райони е бreme, което се проявява не като дейност, а като липса на такава, както обяснява френското правителство.

Съображения на Съда

97. Ищите не оспорват, че допълнителните разходи възникват в резултат на задълженията за извършване на обществени услуги на La Poste. Това което те целят да постигнат обаче, е да докажат, че Комисията очевидно е надценила тези допълнителни разходи на La Poste, като е използвала грешни методи за изчисляване.

98. При разглеждането по същество на твърденията, подкрепящи това правно основание, следва да се има предвид, че от член 90, параграф 3 и от цялата схема на този член е видно, че правомощието на Комисията за надзор по отношение на държавите-членки, които нарушават нормите на Договора и по-специално тези,

свързани с конкуренцията, неминуемо води до упражняване на свобода на действие от страна на тази институция.

99. Тази свобода на действие е значително по-голяма във връзка със спазването на правилата относно конкуренцията от страна на държавите-членки, понеже, първо, член 90, параграф 2 изисква Комисията при упражняването на тази свобода на действие да отчита потребностите, присъщи на конкретните задължения на засегнатите предприятия и, второ, понеже властите на държавите-членки могат в някои случаи да притежават достатъчна свобода по отношение на регулирането на някои въпроси, като например, в настоящия случай, организирането на обществени услуги в пощенския сектор (Решение на Първоинстанционния съд от 27 октомври 1994 г. по дело T-32/93 *Ladbroke Racing/Комисия, Recueil*, стр. II-1015, точка 37).

100. Тъй като настоящият случай включва оценка на комплексни икономически факти, свободата на действие, упражнявана при оценката на допълнителните разходи за извършване на обществени услуги, е още по-голяма, тъй като тя е съпоставима с тази, упражнявана от Комисията при прилагане на член 92, параграф 3 от Договора (Решения на Съда на Европейските общности от 14 февруари 1990 г. по дело C-301/87 *Франция/Комисия, Recueil*, стр. I-307, точка 49, от 21 март 1990 г. по дело C-142/87, *Белгия/Комисия, Recueil*, стр. I-959, точка 56, и от 21 март 1991 г. по дело C-303/88, *Италия/Комисия, Recueil*, стр. I-1433, точка 34).

101. Още повече, от съдебната практика е видно, че функцията на съд на Общността в иск за отмяна се свежда само до определяне, дали оспорваното решение е опорочено от едно от основанията за незаконосъобразност, изложени в член 173 от Договора; той не може да замени със своя оценка на фактите оценката на решаващия орган, особено в икономическата сфера (Решение на Съда на Европейските общности от 15 юни 1993 г. по дело C-225/91 г., *Matra/Комисия, Recueil*, стр. I-3203, точка 23). Следователно прегледът, който Съдът е призван да извърши в настоящия случай във връзка с оценката на Комисията, следва да бъде ограничен до проверка на точността на фактите и до установяване, дали няма очевидна грешка в оценката.

102. От представените пред Съда документи е видно, че за да изчисли допълнителните разходи на *La Poste* в резултат на неговите задължения за извършване на обществени услуги, Комисията е извършила комплексен икономически анализ на основата на две изследвания, извършени от самата *La Poste* и от външни консултанти.

103. Според оспорваното решение (вж. точка 18 по-горе) и пледоариите пред Първоинстанционния съд, *La Poste* в своето изследване е разгледала дейностите на 617 селски пощенски станции, разположени в общини с население под 2 000 жители в Средиземноморския регион. Изследването е включвало сравняване на направените разходи, като се изключи доставката, от тези селски пощенски станции със стандартните разходи, свързани с тяхната дейност, за да се определи съществуването и размера на допълнителни разходи. Резултатът от този анализ след това е бил екстраполиран по отношение на цялата страна и е показал съществуването на допълнителни разходи за извършване на обществени услуги в размер на 2,782 милиарда FRF.

104. Извършеното изследване от външните консултанти е било проведено в три френски департамента: Jura, Marne и Saône, които са разглеждани като представителна извадка. Допълнителните разходи са били изчислени чрез сравняване на разликата в маржа на печалбата между всяка селска пощенска станция със средния марж на печалбата за страната, изчислен съгласно специфични критерии (в това отношение вж. точки 20 - 23 по-горе), като отрицателното изпълнение води до отчитане на допълнителни разходи. Всички пощенски станции, разположени в един кантон са били разгледани и изпълнението на кантона е било изчислено като сумата от измерените стойности на равнище отделна пощенска станция. След това резултатите са били екстраполирани за цялата страна. Извършеното изследване от външните консултанти е стигнало до заключение, че допълнителните разходи за селските райони са били най-малко 2,02 милиарда FRF. Ако освен това бъдат взети предвид допълнителните разходи на пощенските станции, разположени в „трудни“ градски райони и индустриални райони в упадък, тази обща сума възлиза на 2,83 милиарда FRF.

105. От оспорваното решение е видно, че при липсата на аналитично счетоводство, което да позволи разграничение между разходите, свързани с дейности по извършване на обществени услуги, и тези, свързани с конкурентните дейности, допълнителните разходи за извършване на обществени услуги са били изчислени на основата на всички дейности на La Poste. По такъв начин, за да се отчете активът на La Poste в резултат на съществуването на пощенска мрежа в селските области, Комисията е намалила, съвсем правилно, упоменатите по-горе резултати с 34,7 %. Този процент отговаря на частта от оборота, съставляваща конкурентните дейности на La Poste за 1993 г. С оглед на наличните данни, Съдът счита, че разпределението на общите допълнителни разходи между различните дейности на La Poste според частта на оборота, която те съставляват, е бил най-обективният метод за оценяване на допълнителните разходи, които могат да бъдат свързани с нейните дейности по извършване на обществени услуги. След упоменатото по-горе намаление, допълнителните разходи за извършване на обществени услуги са били оценени на 1,82 милиарда FRF. Ако за основа се вземат предвид минималните разчети на допълнителните разходи (вж. точка 104 по-горе), разходите, свързани с извършването на обществени услуги, възлизат на 1,32 милиарда FRF.

106. Съдът стига до заключение, че като е основала своята оценка на такъв анализ на фактите, Комисията е установила с достатъчна степен на вероятност, че допълнителните разходи на La Poste възлизат, най-малко, на 1,32 милиарда FRF. Тези допълнителни разходи в резултат основно на поддържането на нерентабилно присъствие в селските райони, са свързани с извършването на услуги от общ икономически интерес по смисъла на член 90, параграф 2 от Договора, които La Poste е било задължено да предоставя, а именно: задълженията за обслужване на цялата национална територия и за участие в регионалното развитие. При използването на обяснените по-горе методи на изчисление, подходът на Комисията е бил да се сравнят разходите в резултат на нерентабилните пощенски станции, разположени в селските области със средните разходи на френските пощенски станции.

107. Съдът счита, че твърденията на ищите относно пороци в методите на изчисление не са с такъв характер, че да се отразят на оценката на Комисията.

108. Първо, позоваването на „разходи на възможностите”, „минимални разходи” или „референтен марж”, под които би било препоръчително за La Poste да закрие пощенска станция, са неуместни. При липсата на правила на Общността, регулиращи този въпрос, Комисията не е оправомощена да се произнася по основанията на задълженията за извършване на обществени услуги, възложени на публичен оператор, като например равнището на разходите, свързани с тази услуга, или целесъобразността на политическия избор, направен в това отношение от националните власти, или икономическата ефективност на La Poste в определения за нея сектор (по последния въпрос, вж. заключението на генералния адвокат Tesouro по делото Corbeau, цитирано по-горе, Recueil, стр. I-2548, точка 16).

109. Второ, по отношение на твърдението, че не са отчетени „външните фактори, присъщи на мрежите”, ищците не са представили фактически доказателства или аргументи в подкрепа на това твърдение. При тези обстоятелства и с оглед на това, че ищците не са отговорили на аргументите, представени от френското правителство по този въпрос (вж. точка 93 по-горе), това твърдение трябва да бъде отхвърлено.

110. Трето, фактът, че Комисията е намалила общите допълнителни разходи с 34,7 % - процент, равен на частта на конкурентите дейности на La Poste в неговия оборот за 1993 г., включително застрахователния бизнес (вж. точка 105 по-горе), показва, че твърдението на ищците, че допълнителните разходи за извършване на обществени услуги са били оценени преди La Poste да навлезе в застрахователния пазар, е неоснователно.

111. На последно място, по отношение на становището на Френския съвет по конкуренция, на което се позовават ищците, Съдът счита, че то не може да постави под въпрос точността на намалението с 34,7 %, извършено от Комисията (вж. точка 105 по-горе), тъй като това становище се отнася за разбивка по извършвани дейности с клиенти, а не разбивка на оборот в резултат на различните дейности, които La Poste извършва.

112. Ищците също така не доказаха, че е можело да бъде използван алтернативен, по-точен метод за изчисляване на допълнителните разходи на основата на наличната към съответния момент информация.

113. Тъй като ищците оспорват оценките, извършени от Комисията само в общ план, без да представят никакво конкретно доказателство или аргументи, които да поставят под съмнение тези оценки, следва да бъде направен извод, в светлината на изложените заключения по-горе, че ищците не са доказали, че Комисията е основала своето решение на фактически неправилни данни или е превишила своите правомощия на оценяване на въпроса при извършването на оценка на допълнителните разходи за извършване на обществени услуги.

114. Безспорно е, че въпросното данъчно облекчение, с което се е ползвала La Poste по член 21 от Закона от 1990 г., а именно – 85-процентно намаление на основата на оценката за облагане с местни данъци, е възлизала през 1994 г. на 1,196 милиарда FRF. Поради това Съдът стига до заключение, че Комисията правилно е преценила, че размерът на това данъчно облекчение не надхвърля допълнителните разходи за извършване на обществени услуги дори ако се вземе предвид минималната разчетна

стойност, т.е. допълнителни разходи в размер на 1,32 милиарда FRF (вж. точка 106 по-горе).

115. По отношение на искането за определение на основание на членове 66 и 70 от Процедурния правилник, разпореждащи назначаването на експертиза за установяване на това, дали използваният метод от Комисията и направените оценки са били подходящи, ищите не са представили никакви доказателства или аргументи в подкрепа на това, че Комисията може да е извършила очевидни грешки при оценяването на въпросните допълнителни разходи. При тези обстоятелства и като се вземе предвид, че при оспорване на оценката на икономическите факти, извършена от Комисията, тежестта на доказване е на ищеца, няма основания за определение за назначаване на експертиза.

116. От изложеното по-горе следва, че това правно основание трябва да бъде отхвърлено.

По четвърто правно основание: нарушение на член 90, параграф 2 и член 92 от Договора

117. Това правно основание се състои от две части. Първо, ищите поддържат, че член 90, параграф 2 не позволява въпросното данъчно облекчение, предоставено без разграничение за всички дейности на La Poste, да бъде освободено от забраната, предвидена в член 92 от Договора. Второ, те твърдят, че Комисията е нарушила член 92, като не е оценила въздействието върху конкуренцията в резултат на предоставянето на въпросното данъчно облекчение.

По допустимостта на първата част на правното основание

- Аргументи на страните

118. Встъпилата страна, La Poste, твърди, че съгласно член 48, параграф 2 от Процедурния правилник, първата част от правното основание трябва да бъде отхвърлена като недопустима, тъй като тя е била повдигната едва в отговора. Според нея, въпросите, повдигнати в отговора относно твърдяно нарушение на член 90, параграф 2 от Договора, не са просто нови аргументи. Аргументът в исковата молба, довела до образуване на производството, е свързан само с разграничението, което трябва да бъде направено между целта на въпросното данъчно облекчение и неговото въздействие, а не с конкретните разпоредби на член 90 във връзка с предприятие, на което е поверено извършването на задължение от общ икономически интерес, нито с условията за прилагане на член 90, параграф 2.

119. Ищите отричат, че те повдигат ново правно основание. В своята искова молба те също така са поставили въпроса за нарушение на член 90, параграф 2 от Договора.

120. Първо, ищите посочват, че тяхната теза се свежда до това, че тъй като в оспорваното решение Комисията по силата на член 90, параграф 2 е направила заключение, че въпросната помощ не попада под забраната, предвидена в член 92, неправилното тълкуване на разпоредбите на Договора от страна на Комисията трябва да включват този член. Второ, ищите заявяват, че в своята искова молба те са се

позовали не само на разпоредбите на член 92, параграф 1, но и на разпоредбите на член 90, параграф 2.

121. Те твърдят също така, че тези членове са тясно свързани в настоящия случай. В това отношение те се позовават на Решението на Първоинстанционния съд по дело T-37/89 Hanning/Парламент, Recueil, стр. II-463 в подкрепа на своя аргумент, че тази част от правното основание не представлява просто допълване на другата част на правното основание, с която се твърди нарушение на член 92 от Договора.

- Съображение на Съда

122. Допустимостта на тази част от правното основание не се оспорва от Комисията.

123. Независимо от това, тъй като това може да представлява абсолютна пречка пред хода на производството, въпросът може да бъде повдигнат от Съда по своя инициатива по силата на член 113 от Процедурния правилник. Поради това не е необходимо да се разглежда въпросът, дали встъпилата страна може да повдига възражение за недопустимост, което не е било повдигнато от подпомаганата страна.

124. При разглеждане на допустимостта на тази част от правното основание трябва да се има предвид, че съгласно член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на този съд, исковата молба трябва да съдържа предметът на спора и резюме на правните основания, на които се основава искът. Предоставената информация трябва да е достатъчно ясна и точна, така щото да позволи на ответника да подготви своята защита, а на Първоинстанционния съд – да постанови решение, при необходимост без друга подкрепяща информация (Решение по дело T-387/94 Asia Motor France и др./Комисия, Recueil, стр. II-961, точка 106; Определение от 29 ноември 1993 г. по дело T-56/92, Koelman/Комисия, Recueil, стр. II-1267, точка 21).

125. Независимо от това, съд на Общността допуска представяне на ранна фаза на правното основание, което е само изрично или имплицитно съдържащо се допълнение на по-ранно твърдение в първоначалната искова молба, което е тясно свързано с него (Решение по дело T-37/89 Hanning/Парламент, цитирано по-горе, параграф 38, и Решение на Съда на Европейските общности от 19 май 1983 г. по дело 306/81 Verros/Парламент, Recueil, стр. 1755, точка 9).

126. Такъв е настоящият случай. Действително ищите се позовават на член 90, параграф 2 от Договора в своята искова молба. Например, те посочват, че „ (...) се приема, че целите на държавните помощи не са достатъчни за обосноваването на отпускането на такива помощи на предприятие дори когато на него е поверено извършването на услуги от обществен интерес” (член 90, параграф 2 от Договора”. Още повече, доколкото ищите посочват, че само въздействието на въпросната помощ трябва да бъде проверено, а не нейната цел, Съдът счита, че те твърдят, поне имплицитно, че ограниченията за обслужването на цялата страна и участието в регионалното развитие, възложени на La Poste не могат да обосноват предоставянето на въпросното данъчно облекчение.

127. В настоящия случай, членове 90 и 92 от Договора са действително тясно свързани, тъй като Комисията е решила по силата на член 90, параграф 2 от Договора да не класифицира въпросната държавна мярка като помощи по смисъла на член 92.

128. При тези обстоятелства Съдът счита, че представените в отговора аргументи относно нарушение на член 90, параграф 2 от Договора трябва да бъдат разглеждани като просто допълнение на предишното твърдение за нарушение на член 92 от Договора. Ищецът представя единно правно основание, разделено на две отделни части. Съответно Съдът счита, че представените в отговора аргументи не излизат извън обхвата на спора, определен в исковата молба.

129. Следователно първата част от правното основание е допустима.

Разглеждане на правното основание по същество

- Аргументи на страните

130. Първата част от правното основание се състои в това, че изключението, предвидено в член 90, параграф 2 от Договора не изключва прилагането на принципа, предвиден в член 92, параграф 2 от Договора, че държавните помощи са забранени.

131. Ищите твърдят, че член 90, параграф 2 от Договора предвижда изключение от прилагането на правилата на конкуренцията, поради което той трябва да бъде тълкуван стеснително. Помощи могат да бъдат поддържани, само ако тяхната отмяна би възпрепятствала извършването на задълженията за обществени услуги. Обратно на това, което твърдят встъпилите страни, единствените задължения за извършване на обществени услуги, възложени на La Poste, съгласно член 2 от Закона от 1990 г., са предоставяне на обществени пощенски услуги във всички форми и разнасяне и доставка на вестници и периодични издания.

132. По време на изслушването ищите са посочили, че трябва да бъдат изпълнени три условия, преди да може да бъде приложена дерогацията, предвидена в член 90, параграф 2 от Договора. Първо, въпросните помощи трябва да бъдат необходими за изпълнението на задължението в областта на обществените услуги. Второ, помощите трябва да бъдат подходящи и да ограничават конкуренцията във възможно най-малка степен. Трето, помощите трябва да бъдат заделени за дейности, свързани с обществените услуги, и по-специално те не трябва да облагодетелстват конкурентните дейности на La Poste при никакви обстоятелства.

133. Според ищите, нито едно от тези три условия не е изпълнено в настоящия случай. Първо, въпросното данъчно облекчение не е необходимо за изпълнението на задължението в областта на обществените услуги за доставка на поща, вестници и периодични издания. Второ, 85-процентното намаление на основата на оценката за целите на облагането с местни данъци също така не е най-добрият начин за насърчаване на регионалното развитие, като това намаление води до намаляването на приходите на местните власти, които са потенциални бенефициенти на политиката на регионално развитие. Съществуват по-подходящи, по-добре насочени мерки за задоволяване на потребностите на регионалното развитие и поддържането на пощенските услуги в селските райони. По силата на Закона от 1982 г. би било възможно да се въведе система от помощи за La Poste, като същевременно се избегнат дискриминационните антиконкурентни данъчни мерки.

134. По отношение на третото условие, ищите твърдят, че когато е приемала решението си, Комисията не е имала право да се задоволи с това, че няма субсидиране на конкурентните дейности на La Poste. Според тях, самият принцип на метода на сравнение, използван от Комисията, а именно, разследването на това, дали размерът на данъчната привилегия, с която се е ползвала La Poste, надвишава нейните допълнителни разходи за извършване на обществени услуги, може да бъде оспорен. Този аргумент има два аспекта.

135. Първо, при липсата на каквото и да е аналитично счетоводство в La Poste е невъзможно да се твърди, че данъчното облекчение само балансира допълнителните разходи за извършване на обществените услуги: то облагодетелства предприятието „La Poste”, т.е. всички дейности на La Poste, включително дейностите, които тя извършва в застрахователния сектор, което противоречи на правилата на конкуренцията. В това отношение ищите посочват, че на едни и същи пощенски станции и персонал са възложени едновременно услугите в обществен интерес и конкурентните услуги. Те също така посочват, че Съдът на Европейските общности е постановил, че помощи, предоставяни на предприятие като La Poste с цел компенсирани на допълнителни разходи за извършване на обществени услуги, му позволяват да освободи други средства за конкурентните дейности или, най-малкото, да насърчи развитието на тези дейности при по-ниски разходи (Решение на Съда от 21 март 1991 г. на Европейските общности по дело 303/88 Италия/Комисия, цитирано по-горе, точка 14).

136. Също така по този аспект ищите твърдят, че въпросните помощи не са строго насочени към дейностите за извършване на обществени услуги, както това се изисква от правото на Общността, понеже съгласно член 21 от Закона от 1990 г., 85-процентното намаление на основата на оценката на La Poste за целите на облагането с местни данъци включва общите разходи и оборот на La Poste, включително частта на конкурентните дейности.

137. Освен това, данните, сравнени от Комисията, не са истински съпоставими, понеже пощенските станции се поддържат в селските райони не с оглед на рентабилността, а в резултат на необходимостта от поддържане на „административна база” в селските райони като част от регионалното планиране. Следователно разходите на публичните услуги зависят само от политически решения и не са нищо друго освен разходи, които широката общественост желае да им отдели.

138. По отношение на втората част на правното основание, ищите твърдят преди всичко, че въпросното данъчно облекчение представлява помощи по смисъла на член 92 от Договора (Решение на Съда на Европейските общности от 23 февруари 1961 г. по дело 30/59 De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg/ Върховен орган, Recueil, стр. 1).

139. За да се класифицират помощите за целите на член 92, параграф 1 от Договора, трябва да се определи въздействието на помощите върху конкуренцията, а не тяхната цел или форма. Определената цел не може да бъде достатъчна за установяване на неприложимост на забраната за предоставяне на държавни помощи, предвидена в член 92, параграф 1, тъй като Съдът на Европейските общности е постановил, че член 92 „не прави разграничение между мерките на държавна намеса ... чрез посочване на техните причини или цели, а ги определя във връзка с тяхното

въздействие”, и че „следователно, твърденият фискален характер или социална цел на мярката не са достатъчни да я оградят от прилагането на член 92” (Решение на Съда от 2 юли 1974 г. по дело 173/73, Италия/Комисия, Recueil, стр. 709, точка 13). Същото важи и по отношение на предоставени помощи на предприятие, на което е поверено управлението на услуги от общ икономически интерес. В това отношение ишците също така се позовават на административната практика на Комисията и на Решението на Съда от 7 юни 1988 г. по дело 57/86 Гърция/Комисия, Recueil, стр. 2855).

140. В резултат на това, оспорваното решение погрешно установява, че данъчното облекчение, предоставено на La Poste, е оправдано поради факта, че La Poste подлежи на „ограничения, присъщи на обслужването на цялата национална територия и на участието в регионалното развитие”.

141. Ишците посочват, че, според тях, дейностите, които La Poste развива в застрахователния сектор също така са облагодетелствани от въпросната помощ (вж. точка 135 по-горе). Същото важи и ако данъчното намаление беше по-малко, тъй като за да попаднат държавните помощи в обхвата на член 92, параграф 1 от Договора, не е необходимо да се доказва, че е налице „съществено” въздействие върху конкуренцията или върху търговията между държавите-членки (Решения на Съда по дело C-142/87 Белгия/Комисия, цитирано по-горе, и от 13 юли 1988 г. по дело 102/87 Франция/Комисия, Recueil, стр. 4067). Те също така посочват, че Съдът е постановил, че когато държавни финансови помощи засилват положението на предприятие по отношение на други предприятия-конкуренти във вътрешната търговия на Общността, последните трябва да бъдат разглеждани като засегнати от такава помощ (Решение на Съда от 17 септември 1980 г. по дело 730/79 Philip Morris/Комисия, Recueil, стр. 2671, точка 11).

142. На последно място, ишците посочват, че когато са призовавали френските органи „да осигурят, така щото счетоводната система на La Poste да съответства на нормите на правото на Общността, по-специално по такъв начин, че да не се предоставят субсидии за дейности, които не представляват задължения за извършване на обществени услуги”, Комисията е признала, че липсата на счетоводна прозрачност би могла да доведе до субсидиране на конкурентни дейности, и че тези дейности също така могат да допринесат за финансирането на обществените услуги, извършвани от La Poste.

143. Комисията посочва преди всичко, че освен изключението в член 90, параграф 2, член 92 обхваща всички частни и публични предприятия и цялото тяхно производство (Решения на Съда от 22 март 1977 г. на Европейските общности по дело 78/76 Steinike & Weinlig, Recueil, стр. 595 и от 15 март 1994 г. по дело C-387/92 Banco Exterior de España, Recueil, стр. I-877).

144. Като допълнителна предварителна точка Комисията твърди, че правомощието за вземане на решение, което тя притежава в процедурата, предвидена в член 93 по необходимост води до упражняване на широко правомощие за оценяване. Ишците се са доказали обаче, че тя е превишила границите на това правомощие в настоящия случай.

145. Тъй като на La Poste е поверено управлението на услуга от общ икономически интерес, финансовите средства, които Ж се предоставят с цел изпълнение на тази задача не представлява, съгласно съдебната практика по членове 92 и 90, параграф 2 от Договора, държавни помощи по смисъла на Договора.

146. Макар че споделя становището на ищите, че по принцип класифицирането на мярка във връзка с член 92 трябва да бъде основано на въздействието, което мярката има върху конкуренцията, Комисията независимо от това счита, че тя е спазила този принцип в настоящия случай.

147. Тя е установила, че общият размер на облекчението, предоставено на La Poste, е бил по-нисък от допълнителните разходи, които тя има при изпълнение на дейностите, свързани с обществените услуги, така че облекчението няма субсидиращ ефект по отношение на конкурентните дейности. Единственото Ж задължение е било да установи, че конкурентните дейности на La Poste не получават никакво публично финансиране.

148. Тя посочва в този контекст, че общите допълнителни разходи в резултат на предоставянето на обществени услуги са били изчислени на основата на техния действителен размер, след приспадане от общата сума на допълнителните разходи на частта, която следва да бъде разглеждана като имаща благоприятно въздействие върху конкурентните дейности на La Poste.

149. Аргументът на ищите, че данъчното облекчение от 1,196 милиарда FRF, предоставено на La Poste, облагодетелства всички нейни дейности, е необосновано, тъй като размерът на допълнителните разходи за извършване на обществените услуги е при всички положения по-висок, а именно, 2,8 милиарда FRF.

150. Доколкото ищите оспорват самият принцип на сравнителния метод, който е бил използван поради липсата на аналитична счетоводна система, която би позволила дейностите по предоставяне на обществени услуги да бъдат ясно разграничени от конкурентните дейности, Комисията посочва, че тя не разполага с правомощия по членове 92 и 93 да задължи държавите-членки да осигурят счетоводна прозрачност. Освен това, приетият метод е бил единственият приемлив метод, чрез който тя би могла да достигне до решение приемливо бързо по жалбите, които са Ж били представени, на основата на наличната по това време информация.

151. В отговор на аргумента на ищите, че разходите на обществените услуги зависят от политически решения, Комисията отговаря, че при отсъствието на хармонизация в Общността в тази област, тя не трябва и не може да изразява становище по целесъобразността на политическия избор, направен от френските органи по отношение на обществените услуги. Ако, хипотетично, френските органи решат, че е необходимо да се увеличи броят на селските пощенски станции от съображения, свързани с регионалното развитие, те съответно биха могли да адаптират финансовите разпоредби с цел обхващане на тези допълнителни разходи, като такова увеличение не би било обхванато от член 92.

152. По отношение на твърдението на ищите, че биха могли да бъдат използвани по-подходящи и по-добре насочени мерки за задоволяване на потребностите на регионалното развитие и за поддържане на пощенските услуги в селските райони,

Комисията отговаря, че тя не е компетентна да изразява становище по най-добрия начин за финансиране на обществените услуги и по такъв начин да влезе в ролята на компетентните национални органи.

153. Комисията отрича, че нейният призив към френските органи за по-голяма счетоводна прозрачност в La Poste за в бъдеще води до заключението, че тя е установила субсидиране на конкурентните дейности.

154. На последно място, Комисията отбелязва, че позоваването от страна на ищите на Решението на Съда от 21 март 1991 г. по дело C-303/88 Италия/Комисия, цитирано по-горе, е ирелевантно, тъй като в онзи случай на получателя на помощта не са възлагани задължения за извършване на обществени услуги, които биха могли да бъдат компенсирани с публично финансиране.

155. Макар че, според френското правителство, безспорно е необходимо да се прецени въздействието, които помощи могат да имат върху конкуренцията, преди всичко е най-важно да се разгледат причините, а оттам и целта, на помощите. Като се позовава на точка 19 от Решението по делото Corbeau, френското правителство твърди, че в настоящия случай, е от изключително значение да се определи целта на въпросната държавна мярка, и че тя може да бъде оправдана по член 90, параграф 2 от Договора. В това отношение, то отбелязва, че на La Poste е поверена задача за извършване на обществени услуги във френската политика за регионално развитие.

156. При това положение Комисията е длъжна, след като потвърди, че целта на мярката точно отговаря на целите, обхванати от член 90, параграф 2, да анализира въздействието на мярката, така че да се увери, че мярката е действително необходима за извършването на въпросната задача от общ интерес, и че всяко въздействие, което тя може да има върху конкуренцията, не би засегнало търговията до такава степен, че да противоречи на интересите на Общността. Според френското правителство, подходът на Комисията е разгледал и двата въпроса.

157. По отношение на анализа на въздействието на мярката върху конкуренцията, френското правителство твърди, че като е установила, че въпросното данъчно облекчение е по-малко от допълнителните разходи на La Poste в резултат на ограниченията от извършването на обществени услуги, като задължението за поддържане на пощенски станции на територията на цялата страна, Комисията правилно е стигнала до заключение, че няма прехвърляне на държавни средства към конкурентните дейности в резултат на предоставянето на данъчното облекчение.

158. На последно място, френското правителство отбелязва, че ищите допускат грешка в обосноваването, като твърдят, че въпросното данъчно облекчение непременно облагодетелства конкурентните дейности на La Poste, понеже то произтича от намаление на всички дейности. Доколкото размерът на данъчното облекчение е по-нисък или равен на размера на допълнителните разходи за поддържане на неконкурентните пощенски дейности, то не облагодетелства конкурентните дейности, независимо от основата на данъчното намаление.

159. La Poste по същество се съгласява с аргументите на Комисията и на френското правителство по отношение на прилагането на член 90, параграф 2 от Договора. То посочва, че Комисията е установила, че въпросното данъчно облекчение не е по-

високо от разходите за изпълнението на задачата му за участие в регионалното развитие.

160. Като е установила това, Комисията е приложила правилата относно конкуренцията правилно. Още повече, понятието за регионално развитие не е непознато в правото на Общността, като се вземе предвид, че член 92, параграф 3 предвижда, че някои помощи могат да бъдат преценени за съвместими с общия пазар, като например помощи за насърчаване на икономически райони, където жизненото равнище е необичайно ниско, помощи в случаи на сериозна непълна заетост или на помощ за улесняване на развитието на някои икономически области.

161. По отношение на данъчното освобождаване, което е предоставено, La Poste счита за полезно да посочи, че преди приемането на Закона от 1990 г., то е подлежало на данъчния режим на държавна администрация. Следователно, обратно на това, което твърдят ищите, Законът от 1990 г. е довел до подлагането Ж, в по-голямата част, на редовен данъчен режим.

162. На последно място, La Poste посочва, че ищите признават, че е напълно възможно то да получава привилегии независимо от това, дали са под формата на финансови помощи, ако те са правилно насочени към дейностите по предоставяне на обществени услуги. Именно, след като е установила, че данъчното освобождаване, което е предоставено на La Poste, отговаря на допълнителните разходи в резултат на задълженията за извършване на обществени услуги, Комисията е отхвърлила жалбата на ищите.

- Съображения на Съда

163. Изправен пред това правно основание, задачата на Съда е да провери твърденията на ищите относно:

(i) основанието на заключението на Комисията, че при прилагане на член 90, параграф 2 от Договора, въпросното данъчно облекчение, предоставено на La Poste, като е по-малко от допълнителните разходи за извършване на обществени услуги, не представлява държавни помощи по смисъла на член 92, параграф 2 от Договора,

(ii) въпроса, дали помощите са необходими за изпълнението на конкретните задачи на La Poste, и последно

(iii) въпроса, дали Комисията, като е изходила от предположението, че данъчното облекчение е по-ниско от допълнителните разходи за извършване на обществени услуги, е могла логично да стигне до гледната точка, че няма основание за заключение, че има прехвърляне на държавни средства към конкурентните дейности на La Poste.

164. Член 92, параграф 1 от Договора гласи:

„Освен когато е предвидено друго в настоящия Договор всяка помощ, предоставена от държава-членка или чрез ресурси на държава-членка, под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поощряването

на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите-членки, е несъвместима с Общия пазар.”

165. От член 90, параграф 2 от Договора е ясно, че с изключение на резервата в член 90, параграф 2, член 92 обхваща всички предприятия, частни или публични, както и цялото им производство (Решение по дело 78/76 Steinike & Weinlig, цитирано по-горе, точка 18). По такъв начин правомощието на Комисията по член 93 да оценява съвместимостта на помощта с общия пазар също така се разпростира към държавни помощи, предоставени на предприятия по член 90, параграф 2, по-специално на тези, на които държавите-членки са поверили управлението на услуги от общ икономически интерес (Решение по дело C-387/92 Banco Exterior de España, цитирано по-горе, точка 17). Освен това Съдът на Европейските общности е постановил, че правилата на конкуренцията се прилагат също така в пощенския сектор (Решения по съединени дела C-48/90 и C-66/90 Нидерландия и др./Комисия, Rescueil, стр. I-565 и по дело C-320/91 Corbea, цитирано по-горе).

166. Както беше посочено в точка 114 по-горе, безспорно е, че данъчното облекчение, предоставено на La Poste, възлиза на 1,196 милиарда FRF за 1994 г.

167. По принцип такова данъчно облекчение представлява държавни помощи по смисъла на член 92, параграф 1, тъй като макар и да не е във формата на прехвърляне на държавни средства, то поставя La Poste в по-благоприятно финансово положение от другите данъкоплатци, включително дружествата, представлявани от ищците (Решение по дело C-387/92 Banco Exterior de España, цитирано по-горе, точка 14).

168. Съгласно установената съдебна практика помощите по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора обхващат привилегии, предоставени от публичните власти, които в различни форми облекчават разходи, нормално включени в бюджета на предприятие (Решения на Съда от 26 септември 1996 г. по дело C-241/94 Франция/Комисия, I-4551, точка 34, по дело C-39/94 SFEI и други I-3547, точка 58, и по дело C-387/92 Banco Exterior de España, цитирано по-горе, точка 13).

169. Доколкото помощите са в състояние да въздействат върху търговията между държавите-членки и да нарушат конкуренцията, те са несъвместими с общия пазар, освен ако не е предвидено друго в Договора (Решение по дело C-387/92 Banco Exterior de España, цитирано по-горе, точка 15).

170. Член 90, параграф 2 предвижда такова изключение, когато съответните помощи са предоставени на предприятие, на което е поверено оперирането на услуга от общ икономически интерес (вж. точки 66 - 72 по-горе).

171. Член 90, параграф 2 гласи:

„Предприятията, на които е възложена с функцията да оказват услуги от общ икономически интерес или които имат характер на фискален монопол, се подчиняват на разпоредбите, съдържащи се в настоящия Договор, и в частност на правилата на конкуренцията, доколкото прилагането на тези правила не пречатства фактически или юридически изпълнението на специфичните задачи, които са им възложени”.

172. От формулировката на тази разпоредба, по-специално от думите: „доколкото прилагането на такива правила (които са тези, съдържащи се в член 92 от Договора) не пречат изпълнението (...) на специфичните задачи”, следва, че когато може да се направи позоваване на член 90, параграф 2, държавната мярка, обхваната от член 92, параграф 2 може независимо от това да бъде сметната за съвместима с общия пазар (Решение по дело C-387/92 *Banco Exterior de España*, цитирано по-горе, точки 14 и 15, и вж., в същия смисъл, становището на генералния адвокат Lenz по това дело, *Recueil*, стр. I-879, точка 66). Въпреки че съответните помощи все пак представляват държавни помощи по смисъла на последната разпоредба, въздействието върху конкуренцията независимо от това може да бъде съкратено в такъв случай (Решение на Съда от 11 април 1989 г. по дело 66/86 *Ahmed Saeed Flugreisen* и други, *Recueil*, стр. 803, точка 56), така че забраната за предоставяне на нови помощи, произтичаща от член 92 и член 93, параграфи 2 и 3, може да бъде обявена за неприложима.

173. Тъй като член 90, параграф 2 от Договора предвижда дерогиращо правило, той трябва да бъде тълкуван стеснително. По такъв начин, за да се приложи дерогирането от прилагането на правилата на Договора, предвидено в тази разпоредба, не е достатъчно на въпросното предприятие да е поверено от страна на публичните власти оперирането на услуга от общ икономически интерес: прилагането на правилата на Договора, по-специално на тези на член 92, трябва също така да възпрепятстват изпълнението на специфичните задачи, възложени на предприятието, и интересите на Общността не трябва да бъдат засегнати (Решение на Съда от 10 декември 1991 г. по дело C-179/90 *Merci Convenzionali Porto di Genova*, *Recueil*, стр. I-5889, точка 26).

174. При разглеждането на въпроса, дали правото на Общността забранява на държава-членка да предоставя държавни помощи за компенсиране на допълнителни разходи, понесени от предприятие, на което е поверено оперирането на услуга от общ икономически интерес по смисъла на член 90, параграф 2 от Договора, когато тези допълнителни разходи произтичат от изпълнението на специфичната задача, която му е възложена, трябва да бъде направено позоваване на съдебната практика от съвместното прилагане на членове 85 и 86, и член 90, параграф 2 от Договора.

175. В Решението си от 27 април 1994 г. по дело C-393/92 *Almelo*, *Recueil*, стр. I-1477, точка 46, Съдът на Европейските общности е постановил, че ограничения на конкуренцията от други икономически оператори могат да бъдат допустими по член 90, параграф 2, доколкото те са необходими, за да позволят на предприятието да извършва задачата от общ интерес, която му е възложена. По-специално, Съдът е постановил в това отношение, че „е необходимо да бъдат преценени икономическите условия, в които предприятието оперира, по-специално разходите, които то извършва, и законодателството, по-специално относно околната среда, на което то се подчинява” (точка 49). По същото дело Съдът по такъв начин е установил, че прилагането на изключителна клауза за закупуване би могла да избегне забраните, предвидени в членове 85 и 86, доколкото ограничението на конкуренцията в резултат на клаузата е било необходимо, за да позволи на въпросното предприятие да извършва задачата си от обществен интерес.

176. В своето Решение по дело C-320/*Corbeau*, цитирано по-горе, Съдът по същия начин е постановил, че предоставянето на изключителни права по отношението на

събирането, пренасянето и разпределението на пощата на Belgian Régie des Postes, които са били в състояние да доведат до ограничение на конкуренцията, биха могли да бъдат оправдани, доколкото тези ограничения са били необходими за гарантиране на изпълнението на конкретната задача, възложена на това предприятие.

177. По същото дело Съдът е разгледал въпроса, дали изключването на конкуренцията е било необходимо, за да осигури на притежателя на изключителните права на икономически приемливи условия. Той е преценил, че отправната точка за такава проверка трябва да бъде „предпоставката, че задължението (...) за изпълнение на услугите при условия на икономическо равновесие предполага, че е възможно компенсирани на по-нерентабилните сектори с рентабилните сектори...” (точка 17). Според Съда, това е възможно, само ако се приеме, че конкуренцията от страна на частните предприятия в икономически рентабилните сектори би могла да бъде ограничена (точки 17 и 18).

178. Първоинстанционният съд счита, че тази съдебна практика по прилагането на членове 85 и 86 може да бъде приложена, *mutatis mutandis*, в областта на държавните помощи, така че предоставянето на държавни помощи може, съгласно член 90, параграф 2 от Договора, да избегне забраната, предвидена в член 92 от Договора, при условие че единствената цел на въпросните помощи е компенсирани на допълнителните разходи, възникнали при изпълнение на конкретната задача, възложена на предприятието, на което е поверено оперирането на услуга от общ икономически интерес, и че предоставянето на помощите е необходимо, за да може това предприятие да изпълнява своите задължения за извършване на обществени услуги при условията на икономическо равновесие (Corbeau, точки 17 - 19). Определянето на това, дали помощите са необходими, задължително налага обща оценка на икономическите условия, при които въпросното предприятие изпълнява дейностите в запазенния сектор, без да се вземат предвид каквито и да е ползи, които то може да получи от секторите, отворени за конкуренция.

179. От писмените доказателства и от устните аргументи, представени пред Съда е видно, че средно през първите три години след приемането на Закона от 1990 г., La Poste е постигало като цяло балансирано положение на приходите и разходите едва след облагането с данъци, т.е. едва след като е било взето предвид данъчното облекчение.

180. При тези обстоятелства, макар че финансовите резултати от тези години обхващат всички дейности на La Poste, като липсва аналитично счетоводство, което да позволи разграничението на изпълнението на La Poste в различните сектори на дейност, Първоинстанционният съд счита, че Комисията е имала право да заеме становище, без да нарушава границите на правомощието си за оценяване, че в настоящия случай въпросното данъчно облекчение не е било по-голямо от необходимото за осигуряване изпълнението на задачите от обществен интерес, възложена на La Poste, а именно: задължението за поддържане на пощенски станции в селските райони, тъй като може да се предположи, че възникналите в резултат на това допълнителни разходи отговарят на съответните загуби за La Poste. Фактът, че са разрешени държавни помощи, които са под тези допълнителни разходи следователно не води до неприложимост на член 90, параграф 2 от Договора в настоящия случай и съответно не може да съставлява нарушение на член 92 от Договора.

181. Съдът също така счита, че ищите не са представили никакви доказателства или аргументи в подкрепа на своето твърдение, че въпросните помощи не са необходими за изпълнението на задълженията по предоставяне на обществени услуги, възложени на La Poste. Поради това твърдението, оспорващо необходимостта от въпросните помощи трябва да бъде отхвърлено.

182. Сега трябва да бъдат разгледани твърденията на ищите в смисъл, че използваните от Комисията методи са били неподходящи. Според тях, тъй като La Poste не е водила аналитично счетоводство, е невъзможно да се каже, че въпросното данъчно облекчение не облагодетелства нейните конкурентни дейности в нарушение на правото на Общността.

183. Поради това Съдът трябва да провери, дали използваният метод за сравнение, състоящ се в оценка на размера на държавните помощи (1,196 милиард FRF а) във връзка с размера на допълнителните разходи на (1,32 милиарда FRF, минималните разходи – вж. точки 105 и 106 по-горе), е подходящ метод, способен да гарантира в приемлива степен, че предоставянето на тези помощи не включва прехвърляне на субсидии към конкурентните дейности на La Poste. Както Комисията правилно посочва, правото на Общността изисква въпросната държавна помощ да не облагодетелства конкурентните дейности на публичния оператор.

184. От представените пред Първоинстанционния съд документи е видно, че когато оспорваното решение е било прието, La Poste не е поддържало във вътрешната си счетоводна система отделни сметки за услугите, попадащи в обхвата на запазения сектор и за услуги извън запазения сектор. Това на практика е причината, поради която допълнителните разходи за предоставяне на обществени услуги са били изчислени в оспорваното решение на основата на всички пощенски дейности (вж. точка 105 по-горе).

185. Безспорно е, че ако La Poste е установило такава система по това време, Комисията би разполагала с по-сигурна основа, за да се увери, че няма прехвърляне на субсидии.

186. Независимо от това, все още няма законодателство на Общността, което да предвижда въвеждането на аналитично счетоводство за предприятия, на които са възложени задачи за извършване на обществени услуги и които същевременно извършват дейности в конкурентни сектори.

187. Второ, фактическото прилагане на правилата на конкуренцията при обстоятелства като тези, съществуващи в настоящия случай, обхваща комплексни икономически и правни оценки, които могат да бъдат направени в общностен контекст (вж., например, Решението на Съда на Европейските общности от 21 март 1991 г. по дело C-303/88 Италия/Комисия, цитирано по-горе, точка 34). Следователно на Комисията трябва да бъде позволена известна свобода на действие при определянето на най-подходящия метод за гарантиране на това, че конкурентните дейности не получават прехвърляне на субсидии.

188. Макар и да е вярно, че предоставянето на държавни помощи на предприятие може да позволи на предприятието да освободи средства за други дейности (Решение

от 21 март 1991 г. по дело С-303/88 Италия/Комисия.), Първоинстанционният съд независимо от това счита, че когато въпросните помощи са предоставени на предприятие от вида, предвиден в член 90, параграф 2 от Договора, възможността за прехвърляне на субсидии се изключва, доколкото въпросните помощи остават под допълнителните разходи в резултат на конкретната задача, посочена в тази разпоредба.

189. Още повече, както беше постановено в точка 178 по-горе, правото на Общността на забранява на държава-членка да предоставя държавни помощи на предприятие, на което е поверено управлението на услуга от общ икономически интерес с цел компенсирание на допълнителните разходи на конкретната задача, която Ж е възложена, при условие че помощите са необходими, за да може това предприятие да изпълнява задълженията за предоставяне на обществените услуги при условия на икономическо равновесие. Следователно, за да не се стигне до пълното обезсилване на член 90, параграф 2 от Договора, Първоинстанционният съд счита, че трябва да се признае, че методът за сравнение, използван от Комисията в настоящия случай е бил подходящ, за да се гарантира в приемлива степен това, че предоставянето на въпросните държавни помощи не е включвало прехвърляне на субсидии в нарушение на правото на Общността.

190. По въпроса за подходящия метод, ищите не са се опитали да докажат, че като се вземе предвид наличната по това време информация, както и състоянието на правото на Общността, е имало алтернативен, по-подходящ метод за гарантиране на това, че данъчната привилегия на La Poste не облагодетелства неговите конкурентни дейности. Те също така не са представили никакви доказателства или аргументи в подкрепа на това, че Комисията е превишила границите на свободата си на действие по този въпрос.

191. Жалбата на ищите относно основата на въпросното данъчно облекчение трябва да бъде считана за неоснователна, тъй като те не оспорват общия размер в резултат на облекчението.

192. По отношение на това, че разходите за обществена услуга не са нищо друго, освен разходите, които широката общественост желае да Ж отдели, и че би било препоръчително да се приложи Законът от 1982 г., достатъчно е да се отбележи, че, както е посочено в точка 108 по-горе, при отсъствието на правила на Общността, които да регулират този въпрос, Комисията не е компетентна да изразява становище по отношение на организацията и обхвата на задачите за извършване на обществени услуги, възложени на публично предприятие или по отношение на политическия избор направен в това отношение от компетентните национални органи, при условие че въпросните помощи не облагодетелстват дейности, извършвани в конкурентни сектори, или не надхвърлят необходимото, за да може въпросното предприятие да изпълнява конкретната възложена му задача.

193. Противно на това, което поддържат ищите, фактът, че Комисията е призовала френското правителство да осигури подобряване на счетоводната система на La Poste за в бъдеще, не дава основание да се направи заключение, че при приемане на оспорваното решение Комисията е признала съществуването на прехвърляне на субсидии. Дори и да бъде подобрена за в бъдеще счетоводната система на La Poste с цел осигуряване на по-голяма прозрачност на разбивката на разходите, Комисията

независимо от това е оправомощена, както е постановено в точки 183 – 189 по-горе, да установи на основата на наличната по това време информация, че предоставянето на въпросното данъчно облекчение не води до риск от прехвърляне на субсидии.

194. От изложените по-горе съображения следва, че първата част на правното основание следва да бъде отхвърлена.

195. По отношение на втората част на правното основание, с което се твърди нарушение на член 92 от Договора, действително, както твърдят ищците, по силата на член 92 от Договора държавна мярка трябва да бъде преценявана на основата на нейното въздействие върху конкуренцията, като Съдът на Европейските общности е постановил, че член 92 не прави никакво разграничение според причините или целите на въпросните помощи, а ги определя във връзка с тяхното въздействие (Решение от 2 юли 1974 г. по дело 173/73 Италия/Комисия, цитирано по-горе, точка 13).

196. Този принцип е бил спазен по подобаващ начин в настоящия случай. Както Комисията правилно е посочила, тя не просто е разгледала целта на въпросното данъчно облекчение, когато е установила, че то не попада в обхвата на член 92 от Договора. Обратно на това, тя се е уверила, че общият размер на данъчното облекчение е бил по-малък от допълнителните разходи в резултат на изпълнението на дейности по предоставяне на обществени услуги, така че е било преценено, че предоставянето на облекчението вероятно няма да доведе до прехвърляне на субсидии към конкурентните дейности.

197. Следователно втората част на правното основание, с което се твърди нарушение на член 92 от Договора, също така не може да бъде подкрепено.

198. Поради това правното основание за нарушение на член 90, параграф 2 и на член 92 от Договора трябва да бъде отхвърлено.

199. Въпреки че Комисията е установила в оспорваното решение, че по силата на член 90, параграф 2 от Договора въпросната държавна мярка не представлява държавни помощи по смисъла на член 92, параграф 1 от Договора, обратно на това, което е постановено по-горе в точки 167 – 172 по-горе, Първоинстанционния съд счита, че такава оценка, която не се отразява на резултата на проверката на въпросните помощи, не следва да доведе до отмяна на оспорваното решение (вж., в този смисъл, Решение на Първоинстанционния съд от 5 юни 1996 г. по дело T-75/95 Günzler Aluminium/Комисия, Recueil, стр. II-497, точка 55).

200. Тъй като нито едно от правните основания на ищците не беше подкрепено, искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По съдебните разноски

201. Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като ищците са загубили делото и тъй като Комисията и La Poste, встъпила страна, са направили искане за заплащане на разноските по него, ищците следва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски.

202. Независимо от това, Френската република, която е встъпила по делото, трябва да понесе собствените си разноски съгласно член 87, параграф 4 от Процедурния правилник.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (трети разширен състав) реши:

1. Отхвърля иска.

2. Осъжда ищите да заплатят съдебните разноски по производството, включително разноските, понесени от встъпилата страна, La Poste.

3. Осъжда Френската република да понесе собствените си съдебни разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 27 февруари 1997 година.

Подписи